

T. G. Masaryk, první prezident ČSR, se narodil před 146 léty. Tento velký Čech v našich novodobých dějinách se narodil na Moravě, tu mluvil, ale cítil se vždy především Čechem.

K jeho hrobu v Lánech položila delegace ČSOL věnce a vzdala mu příslušné pocty. V delegaci byl též volyňský Čech, plk. v. v. Ing. V. Palička. T. G. Masaryk měl velmi kladný vztah k ruským, především volyňským Čechům. Vždyť zde vznikly a bojovaly jeho legie.

ZPRÁVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/96
ročník 6

Začal návrat kazašských Čechů

Ze sdělovacích prostředků jsme se v r. 1995 dověděli, že se začali vracet do České republiky první krajané z Kazachstanu. Na pražské hlavní nádraží přijela jako první v r. 1995 pětiletá rodina Viktora Bezrodní, 37letého Čecha s manželkou a třemi dětmi. Přivítali je Šimon Pánek s Anđelou Podhorskou z nadace Člověk v tísni a také novináři.

Přivezli si s sebou skromný osobní majetek uložený v několika - byť objemných - taškách a hlavně naději, že v ČR "bude lépe". Byli spíše mládomluví, snad v důsledku velkého zájmu, který jejich příjezd vyvolal. Snad trochu i proto, že nikdo z nich nemluví dobře česky. Záhy nato odjeli do Vysokého Mýta, kde na ně čekal rekonstruovaný byt, ještě sice zcela nevybavený, ale zato Viktor i jeho žena měli již zajištěnou práci (on prozamtin jako údržbář a ona jako pokojkárka).

Rodina předtím bydlela v městečku Ačhtubinsku. Viktorův děd se odstěhoval do Kazachstanu z Besarbie v r. 1911.

Za krátkou dobu přijeli do Čech manželé Prokuraváci s 2 dcerami (11 a 7 let). Rodina byla vřele přijata v městě Nejduku. Starosta města se postaral o to, aby z nebytových prostor zde upravili 2 dvoupokojové byty s příslušenstvím. V jednom z nich teď bydlí a spokojeně žije celá tato rodina. České občanství získají až po 5 letech, ale do té doby jim starosta slibil veškerou pomoc, kterou by případně potřebovali při jednání na úřadech, aby nikterak nepociťovali žádnou diskriminaci.

Třetí v pořadí je rodina paní Světlany Anisimovně-Rambouskové, které se těsně před odjezdem z Kazachstanu rozpadla. Manžel a otec malé dcerušky se v poslední chvíli rozhodl, že neodjede. Paní Světlana prodávala těžký psychický otas. Rozhodla se však odjet do vlasti s dítětem sama. Teď bydlí v Pečkách u Kolína. Místní občané jí tu vyšli ve všem vstříc. Tak kupříkladu ve škole se sebehým maminky i učitelky, aby jí poradily jak sehnat potřebný kus nábytku, kam s dítětem, kde sehnat uřední razítko, kde sehnat lékaře i kde koupit pohanku. Ukázalo se, že naši lidé dovedou pomoci pociťovému člověku, octne-li se v nouzi.

Pak přijely dvě další rodiny z Borodínovky, tedy z poměrně velké a jediné české obce, vzdálené od Ačhtubinska asi 120 km. První rodinu tvoří mladá manželé Chalupníkoví s dvěma dětmi a babičkou. Bydlí slušně ve Žďáru u Seče. Druhá rodina - Šípková - též

dva mladí manželé s 2 dětmi, bydlí v České Ceremně.

Pochopitelně asi vyvstane u všech nově přistěhovaných rodin závazný problém asimilace se sousedy, spolupracovníky, s dětmi ve škole apod., což jsme my též prožívali před 49 lety po reemigraci a naši černobylní krajané před čtyřmi léty.

Začátkem listopadu 1995 odjelo dalších 6 rodin z vesnice Borodínovka. Cesta trvala 6 dní vlakem do Prahy. Po uvítání odtud odjeli autobusem do Nového Dvora u Mířkova u Domažlic k trvalému usazení. Ubytování a bydlení zajišťala krajanům rovněž nadace "Člověk v tísni", protože jinak by jim cizinecká policie přistědlení nepovolila. V Novém Dvoře bydlí v samostatných bytech v zrekonstruované vile. Na její opravu bylo vynaloženo 3,3 mil. korun a obec Mířkov si na ni 1,8 mil. Kč vypůjčila od České spořitelny, již bude tuto částku 8 let splácet.

Místní lidé všem rodinám i tady pomáhají ve všem. Tito lidé zde začali prakticky nový život. Jak prohlásil Vladimír Samku, který sem přijel s manželkou a dvěma dětmi - "Jsme rádi, že už jsme pryč, snad nás v Čechách potká štěstí!"

Celkem se dosud vrátilo 15 rodin, tj. 55 osob. V květnu nebo červnu přijde pravděpodobně dalších 31 rodin, které se již připravují na cestu, jak tvrdí p. Barbora Bujanovská.

Kdo je Barbora Bujanovská? O tom se dovíme v příštím čísle Zpravodaje.

Vladimír Duřek
(Pokračování v příštím čísle)

Kolik má Sdružení členů?

Občas se členové ptají kolik nás je. Naposledy jsme na tuto otázku odpovídali ve Zpravodaji č. 4 v roce 1994. Nyní ke dni 15. února 1996 mělo Sdružení celkem 3100 členů a všechny platí, protože třítiletá lhůta, po kterou černobylní krajané neplatili členské příspěvky, již minula. Prosimе je, aby se k této tleskous povinností nezapomínali. Adresátů Zpravodaje jsme ke stejnému dni měli 2782. Od začátku založení Sdružení odešlo před námi na věčnost celkem 220 členů a 216 zrušilo členství. Z připojeného grafu je vidět, jak se od února 1991, kdy ústřední evidence členů byla převedena na počítač, do 15. února 1996 měnilo složení členské základny.

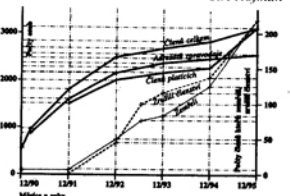
Věk členů je od 20 do 99 let. Nejstarším členem je Jan Novák, který se narodil v Rovně dne 27. ledna 1897 a žije v daleké Austrálii. Stal se členem již na začátku roku 1991 a tehdy si předplatil členský příspěvek na pět let dopředu. Dále následují Anna Pospíšilová, nar. 27. 12. 1899 v Zelově, bydlící v Teplicích, Antonín Hlaváčik, nar. 8. 9. 1903 v Dolorhoštích, bydlící v Jeseníci a prof. Vlastimila Ababek-Aboltovská roz. Kličková, nar. 1. 10. 1904 (právě jsme se od p. Malinské dověděli, že začátkem roku zemřela) v Čudnově Volyňském, bydlící v Praze. Věkový průměr členů je kolem 64 let. Ten ovšem "vyplesňuje" 489 černobylných krajanů. Jinak by byl kolem 69 let.

Naše patrioti asi zajímá, kolik máme členů z jejich obcí. Uvedeme aspoň několik. První je Malá Zubovština ze zony ohrožení v důsledku havarie černobylné elektrárny se svými 234 členy, následuje Voklov se 113 členy, pak obě Mírohoště (80), Hlinsk (69), obě Sotky (60), Kvasilov (50), Kupčičov (48), Martinovka (42), Huleč (36, ubyla 12), Hrušvice (35), Ulbářov (31), Olšanka (30), Ledochovka (29), Dembровка (26) atd.

Sdružení má v současné době 24, resp. 26 regionů. Počet členů v jednotlivých regionech neuvádíme, protože se v současné době připravují organizační změny, které by mělo jarní zasedání ústředního výboru schválit. Rozdělení členů do regionů sdělíme proto při další příležitosti.

Do počítací, na kterém je vedena ústřední evidence, jsou založeny základní údaje výšně-ní členů na členských přihláškách a některé další vkládá markičky. Takto je vytvořena tzv. databáze, která umožňuje nejen listovnou aktualizaci adresář pro rozesílání Zpravodaje, ale vyvířet přehledy podle všech založených údajů pro potřebu vedoucích regionů, organizačního sestání krajanů jednotlivých obcí apod. Pokud takové přehledy pro práci potřebujete, napište markičky, řad vám vyvoří. Jenů také hláste veškeré změny (úmrtí, změny adres, nové přihlášky apod.) v zásadě cestou vedoucích regionů a jen zcela výjimečně přímo.

Jiří Holman

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Dne 20. 1. 1996 se konala v Litoměřicích členská výroční schůze Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel litoměřického regionu za účasti kolem 120 účastníků.

Než však došlo k zahájení této schůze, byla jsem spolu s ostatními přicházejícími krajané nemalo překvapena. Před budovou Vojenské stavební a ubytovací správy na Valcech, kde se dle pozvánek měla schůze konat, stál prázdný autobus a před ním náš organizátor krajan Miroslav Novák, který spolu s usměvavým řidičem náš příjezd záhy nastoupil do tohoto příjemné vyhřívané autobusu s vysvětlením, že se připravujeme do náhradního sílu v kasinu u kasáren Pod Radobylem. Nebylo těžké si představit, že se jedná o nějaký organizační zádrhel, ale jak skutečně zvídavou a těměr vysloveně patovou situaci museli organizátoři krajan Josef Kozák, krajan Miroslav Novák a krajan Václav Kuchynka řešit, o tom jsme se dovídali postupně až dodatečně.

Jesté doledně v pátek 19. 1. 1996 probíhalo vše dle pečlivě připraveného programu. Po tom však vedoucí řep. Jos. Kozák dostal tu šokující zprávu, že sál s budově VSUS - mimochodem přes měsíc fadné objemný a zajištěný - nebude možno z důležitých technických důvodů pro naši schůzi uvořit.

Pokusy zajistit náhradní sál v tomto místě ztroskotávaly až do 19.30. hod. Situace pro organizátory, u vedmího pozvaných 200 členů i zdaleka okolí, byla krajně vyhrocená. Potom však krajané a zároveň legionáři Miroslav Novák a Václav Kuchynka se obrátili na velitele posádky ppk. ing. Procházký a to, co se zdálo už téměř nemožné, díky také osobnímu dovednému pochopení a vstřícnosti ppk. ing. Procházký se podařilo. Nejen že byl sál v kasinu zajištěn, ale tato při prvním pohledu prázdná, studená a neutulná místnost byla během noci řádně vytopena, vybavena stoly s bílými ubrusy a upravena tak pěkně, jak jsme jí při příjezdu sledovali, a zároveň byla zajištěna zcela bezplatně autobusová kyvadlová přeprava účastníků schůze do náhradního sílu i zpět.

Za tento nevšední, perfektní vojenský i lidský přístup vedlého posádky ppk. ing. Procházký mu osobně poděkovali organizátoři a v týdeníku České Noviny Litoměřická č. 6 plně ohodnotili a poděkovali veliteli, jeho orgánům i nájemci kasina předseda ZO ČSBS Litoměřice Miroslav Novák.

Schůzi zahájili a řídil v souladu s programem vedoucí krajan Josef Kozák. Po uvítání hosta - předsedy Sdružení řep. MUDr. V. Dufka a v šesti ostatních přítomných předčelí jímna všech členů, kteří se na tomto rozestupě našli fady a minutou ticha byla účtma jejich památka. Potom zazněla z reproduktoru naše krásná hymna "Kde domov můj". Bylo to snad trochu neobvyklé, ale u vyjádření naší úcty k zemlým a bezesporo zasloužilým členům a bojovníkům proti fašismu to bylo vhodné a i tou krásou naši hymny přetáhlo domně.

Potom následoval referát krajana ppk. v. Miroslava Nováka, který ve svém velice zajímavém vyprávění vzdvádal hold arm. generála Ludvíka Svobodu a u příležitosti jeho nedožitého 100. narozenin.

O životě a vztahu gen. Svobody k volyňským Čechům velmí pěkně napsal do Zpravodaje Dr. K. Richter - vojenský historik. Ale ppk. v. Miroslav Novák měl ještě mnoho co vyprávět o vztáženém vztahu gen. Svobody a volyňských Čechů. Vyprávěl vlastní zážitky z fronty, kdy jako velitel ženijního útvaru zabezpečoval odminování cesty, kudy pokračovaly vojenské jednotky k hranicím a dál, v daném případě v čele s gen. L. Svobodou. Bylo to velmi nebezpečné - posléze nám záleželo na precízním práci ženistů, aby nedocházelo k výbuchům a ztrátám na životech.

Generál věřil svým vojáčkům z Volyně, a ti s nasazením vlastního života proslápávali před ním cestu tak, že kladli nouu jednu hned vedle

druhé tak, aby byla naprostá jistota, že je cesta bezpečná. Jesté řadu dalších osobních zážitků uvaděl krajan Novák, ze kterých bylo zřejmé, jak si generál vždy volyňských vojáku a oceňoval jejich hrdivost a skutečné vlastenctví a jak oni milovali jeho.

Dalším bodem programu byla zpráva o činnosti regionu, kterou přednesl vedoucí regionu Jos. Kozák. Byl to poměrně dlouhý a rozsáhlý referát. Je nezabudnatelná též pravidelně pořádáných akcí jako 13. 5. 1995 celostátní setkání volyňských Čechů u příležitosti 50. výročí ukončení 2. svět. války, 7. 2. 1995 venkovní "Putovní výstavy o životě volyňských Čechů" ve Vlastivědném muzeu v Litoměřicích. Vypomoc a účast na vernisáži v České Lípě, Teplicích a v Lysé n. Labem, kde se poněkud angažovala kraj. M. Dědková. Též účast členů na symposiích v Praze.

Další velkou akcí bylo 23. 9. 1995 svatováclavské posvícenské setkání, kde byla v hlavním referátu věnována pozornost výročí do Kyropy. Je nezabudnatelná též pravidelně měsíčně schůzky činnosti vyzbrojí na také přírodní fakty organizační i administrativní práce. V této části, byly také zvýrazněny postoje volyňských Čechů v současném dění v České republice.

Potom byl požádán o příspěvek předseda Sdružení řep. MUDr. Dufek. Nejdříve se velmi pochvalně vyjádřil o bohaté činnosti regionu a s velkým uznáním též hodnotil záslužný čin organizátorů v tak kritické situaci, díky čemuž bylo možno nerušeně konat VCS. Hovořil dále o činnosti a úkolech Sdružení a Informoval o vydavatelské činnosti Sdružení a doporučil členům právé dotčenou knihu Vladimíra Palíčky "Nezávaté časem". Jeho ojedlně a ucelený obraz života a celé tragiky války z pohledu vojáka, který to všechno prožil a napsal. Dále upozornil, že bude nutné napsat "Průvodce výstavou" a "Katalog expozitů" k putovní výstavě a nadsnel mj. otázku trvalého zajištění památek na volyňské Čechy na místě samém - na Ukrajině. Podrobnější zprávu o tom přednesla kraj. M. Dědková, která byla se především o zrestaurování a udržování českých hřbitovů, které ukrajinská vláda ponechává zatím nešetřit a především o památník ve vypáleném Českém Malíně a o starý český hřbitov, ke kterému již cesta zarostla. Možná i jiné památky zanechané volyňskými Čechy na Ukrajině bude možno označit českým původem. Toto národně předsvezetí bude již předmětem dalších jednání.

Krajané Dědková uvedla příklad jednoho vhodného řešení údržby hřbitova v určitých podmínkách - zplanovaný hřbitovní prostor, osit trávníkem a zbylé pomníky a ohradky umstit do jednoho rohu. Krajan z Volkova p. Pančíc uvedl, jak osobním jednáním se starostou dnešního Volkova zajistil vyčištění a odveplvení hřbitova, aby zůstal důstojným místem odpočinku našich předků.

Následovalá přestávka s občerstvením, které jako vždy připravily v hojném množství členky výboru regionu. Během přestávky se diskutovalo o vydávavé se knihy V. Palíčky "Nezávaté časem", dovezené z Prahy. Ze 120 kusů bylo již 60 prodáno a stejně tak dobře se prodávaly také, napohled již sympatické knihy "Sál volyňské země" autorky Jitry Zárécké-Suché, stejně jako "Češi na Volyni" - základní informace od ing. I. Hofmána. O vypracovanou knihu Václava Šimka "Volynáci" je stále velký zájem a jednatekta A. Holubová podělila ještě dlouhý seznam zájemců o tuto knihu.

V diskusi bylo jednáno též o problémech krajanů od Černobylu. Předseda Sdružení řep. Dufek informoval o celorepublikovém setkání krajanů z Suchbode na Moravě dne 18. 5. 1996, a zval všechny k hojně návštěvě. Kromě jiných informací provided na závěr zhodnotení členské schůze, která se mu líbila a vyjádřil litoměřickým krajanům mnoho pochvalného za jejich bohatou činnost.

Schůzi ukončil vedoucí regionu Josef Kozák. Poděkoval řep. MUDr. Dufkovi za

jeho pěkné a podnětné příspěvky, poděkoval též ostatním členům za účast i diskuzní příspěvky a popřál všem hodně zdraví a úspěchů.
V. Supchopárová

Zájezd do Polska

Ve dnech 10.-13. června 1996 uspořádá pražský region zájezd do Osvietim - koncentračního tábora, Wieliczka - solné doly, a starobylého Krakova s celodenní prohlídkou nejzajímavějších městských památek. Odjezd v dopoledních hodinách z Prahy, návrat tamtéž v časných ranních hodinách. Cena zájezdu bude cca 1000 Kč. Zájemci přihlašte se nejpozději do konce dubna na adresu:

Irena Malinská, 118 00 Praha 1, U Lužického semináře 19, tel. 53 98 98.

Setkání po dvaceti letech.

Psal se rok 1963. Jezdil jsem do Plzně, kde jsem dálkové studium pedagogický seminář. Na manželčinu přání jsem navštívil manželčinu kamarádku z mladých let, pani Milenu Tůmovou. Byla doma s dětmi. Její manžel, bývalý příslušník 1. ČAS, teď už voják z povolání, se dosud ze služby nevrátil.

Jako staří známí jsme si s Milenu měli o čem vyprávět. Nejmenší 10 let jsme se neviděli. Ovezla se vrací domů již manžel. Šel jsem otevřít. Do dveří vstoupil výrazně stříhly muž, kterého jsem neznal. Jak jsem později zjistil, dobrý známý, přítel a soused Tůmových. Hned ve dveřích se mi představil jako Protivijánský...

"Protivijánský... Protivijánský - s tím jménem jsem se už setkal," myslil jsem si v duchu. "Ale kde?"

Tolik lidí prošlo mou pamětní evidenci. Při odvodu do čs. armády v Rovnu jsem byl zařazen do zpravodajství při odvodní komisi 4. odd. štábu 1. čs. samostatné brigády. V této funkci jsem pokračoval v Lucku. Ovedli jsme tehdy stovky a tisíce volyňských a ruských Čechů, Slováků a Karpatyňských Ukrajinů. V době bojů u Dukly jsem jako dopisovatel frontového časopisu "Za svobodné Československo" poznal stovky dalších lidí. Po válce jsem u vojenské skupiny "Zatec" volyňské krajané v Zati demobilizovali. Prospěl jsem je pod cívilního života v osvozené vlasti. Všichni těch tvář mi dávno vypadla z paměti, nebo je k nepoznání změnli čas. Jen jména mi v paměti zůstala. Jména a okolnosti, za nichž jsem se s nimi setkal. V momentě jsem si uvědomil, kde jsem se s Protivijánským setkal. Po jeho představení jsem mu odpovděl otázku: "Albert?"

Do neznámého jako kdyz vraví spazí nůz. Zataví se překvapeně, jako by právě spadl z kosmu.

"Říkáji mi Albert, ale správně jsem Leonid. Ale co vám má znáte?" otázal se zmateně s výraznými ukrajinskými i ruskými přízvuky.

"Pravdaze znám. Už jsem se v životě jednou setkali."

"Snad, ale už vůbec nevím, kdy a kde. Neznám vás. Nemohu si vzpomnout. Buď jste od státní bezpečnosti a jdete po mně, nebo jste jasnovivce!"

"Vzpomeňte si na březem 1944 v Rovnu. Přišel jste do československé armády v sovětské uniformě, jako sovětský seržant..."

"Jak to můžete vědět?"
"Tím to. A nejen to. Levou ruku jste tehdy měl u obavy, zavřenou na obinadle. Byl jste rozrušen na frontě u Dubna. Pocházíte od Mozyru..."

"Jste čaroděj nebo jasnovivce?" ptal se usále známým-neznamým.

"Žádný jasnovivce, jsem obyčejný člověk, jemuž jste dosud nevpadl z paměti. Jako člen odvodní komise jsem zapisoval prezentaci seržanta Alberta Protivijánského do čs. armády. Spolu s vámi přišlo také několik Slováků. Přišli od ukrajinských partyzánů. Vesměs sami řídící. Spolu s nimi jste byl zařazen jako řídící

k autoritě. Řidiči tedy ještě byli vzácnou profesi.

"Tak je to tedy. Kdo by se nadál, že se takto po dvaceti letech setkáme, domluvíme a poznáme. Kamarádi, děkují ti, žes měl tehdy šťastnou ruku a že jsi mě šťastně započal. Toho dne nás přišlo k autoritě deset řidičů. Přezlí jsem jen čtyři. Ostatní zahynuli při autonehodách, od dšestřetlečkůj min a granátů, od protitančových min nebo i od snajperů. Jsem rád, že jsem přežil. A to je taky důvod, abychom nous dnešní sektáři náležitě oslavili!"

Mezitím přišel domů i pan Tóma. Pani Milena došla pro pani Protivjankovu, v níž jsem poznal prodávacku z potravinářské samoobsluhy. Družné jsem poseděl až do čtyř hodin do rána. Popojili jsme a vzpomínali a Protivjankový vyprávěl: "Moje matka pochází z Moravy. Do Ruska odjeli mi rodiče někdy před první světovou válkou. Záměrně rusky se učilte tu byl na řešení v Luhačovicích a odvezli s otdm manželku - Moravančicu, praktickou, energickou ženu prostěbú pánu. Ze jejího popudu pak začali modernizovat své hospodářství v okolí Mozyru. Vybudovali mlýn, pivovar, cukrovár a snad i lihovar. odborné síly pro vstavbu a provoz těchto závodů si novopěčená sčlechitána opatřila z Moravy, od Bečvy. Celkem smad asi patnáct rodin. Tím vznikla malá česká osada. S ostatními českými osadami na Ukrajině neměla téměř žádně spojení. Prostě taková ztracená Češi. Zůstali tam i po revoluci."

A pak pokračoval o sobě: "Od roku 1941 jsem bojoval v Sovětské armádě. U Dubna mi jenopar prostřelil ruku. Celkem šťastně - jen hladký přístřel svalů. Léčil jsem se v sovětské vojenské nemocnici v Rovnu. Jednoho březnového rána jsem se na ulici setkal s č. vojáky. Zvuk mateřské řeči, kterou jsem několik let neslyšel, mi mimoděk vednal slzy do očí. Narodil jsem se a vyrostl mezi Ukrajinci. Absolvoval jsem ukrajinské školy a přece jsem se naučil mluvit v tuzemčine. Neodolal jsem. Se využil jsem příležitosti. Odhlásil jsem se ze sovětské vojenské nemocnice a pak jsem se octnul před tebou, a české odvodní komise."

Od té doby jsme se více nesetkali. Protivjankový pak brzy zemřel. Iměno české vesničky u Mozyru jsem si nezepamatoval. Jeho syn už je také neznal. Snad prý Sviňouchy, nebo Kabany. Snad se jednalo o krajanu z rajonu Narodnič, o nichž občaně Malé Zubovštjny a Malinovy nevěděli. Přihlásilo se jich otdm patř čtyřcet.

Doufám, že po uveřejnění tohoto článku se mi někdo ozve, za což děkují. Ing. V. Širc

Hudební skladby volyňského Čecha

Letos je tomu 62 roků, co náš vlastence, známý v tuzemě i ve vlasti, Josef V. Toman-Tómaček, rodinně z české obce Kupičov na Volyni, vydal tiskem valčík Vzpomínka z mládí a polku Vzpomeněti. V r. 1937 vydal ještě v Polsku píseň Zda vzpomeneš. Všechny tyto skladby vytiskla Občanská tiskárna v Brně. Byly hrány v českých obcích na Volyni i v Praze při slavnostních akcích a při různých akcích zahraničních krajanů, v Lublíně, kde autor vyučoval v hudební škole hra na klarinet, i v New Yorku při recitaci Tomáňkových veršů.

Autor J. V. Tománek si do svého archivu sbíral i dostupná díla lidových volyňských "vadělčů českého původu: Vladí Fylerba a Jaroslava Židlickeho a ve své kněžce a hudební edici Hlas-Vozny New Yorku vytiskl přibližně padesát českých knih poezie a své hudební skladby pro klavír a smíšený sbor. V. D.

OZNÁMENÍ

Oznamuji krajanům, že dekretem ministra spravedlnosti jsem byl jmenován tlumočnickem jazyka ukrajinského, ruského a francouzského.

U překladu dokladů spojených s udělením

občanství ČR pro černobylské krajanu poskytnuté podací příměpnostě slevu.
Boris Iljač, Komeněského 1,
551 02 Jaromeř-Josefov
tel. do zam. (040)474 61 j. 1221
Út. 13-14 hod.

PODEĚKOVÁNÍ

autorčce knihy "Sul volyňské země" pani Jiriěné Zarečské-Suěché
Vzěněn pani,

Vás kniha "Sul volyňské země" nás velmi potěšila. Čečene Vědy upřimně podeěkovat za zadrěně a milé pověděni. Vyvažuje z nich láška k lidem a přírodě. Je to čeřba, která každého povolí. Ilustrace pani Milušě Dádkové podtrhuji krásu jednotlivých povidek.

Máte mou dobrý styl, kniha se čte lečce a jedním dechem. Váš přozřtky mi připomínají situace z mého života, narodila jsem se na Volyni. Pevně věřime, že to nebude Váš jediný kněžka. Jiřtě nás potěšile dalšími literárními díly. Přejeme Vám hodně zdraví a literárních nápadů.

Zdraví Váš Pelcovi, Kláštěrec n. Ohři

Prostřednictvím pí. hosp. Nečasové jsme dostali další podeěkování.

Pani Anka Vopařilová z Tatence - oč. Usti n. Orlicí děkuje autorům kněžek. Především pani Zarečské-Suěché za shora uvedenou kněžku, pani Milušě Dádkové za krásné ilustrace a za všechny kněžky p. Václavu Širakovi. Kupuje si všechny kněžky, které napsali krajaně, jen i kněžka p. Simejka i čtyř. Poslušovala si, že ji mrzí, že se ve Zpravodaji málo ozývají krajaně z Vólkova, otdud pochází. Redakce

Bývalým žákům MŠ v Lucku

Zveme Váš na tradiční setkání ve Stvolinčích, které se bude konat 22. 6. 1996 od 12.30 hod. Poplatek na pohoštení a režii činí 180 Kč. Nolech možno zajistit pro všechny učitelky a učitky. Pořadí.

Stvolinky leží na trati Lovosice-Česká Lípa, odvoz od vlaku je zajištěn. Mohou se přihlásit i ti, kteří tu ještě nebyli. Přihlašzky zasilejte nejpozději do 10. 6. 1996 na adresu: Vladislav Kopečský, Chotiněvš 70, pošta Liběčice 411 46 Sjezdů zdar! L. V. Opečenský

Oznámení

Bratr, pří. Josef V. Tomanovi-Tomáňkovi v. v. příslušníku prvního armádního sboru ČSAR v SSSR byl udělen australského RÅD T. G. MASARYKA v uznání jeho křimofálních zůsluh v boji na východní frontě během druhé světové války.

Po únoru 1948 musel opustit vstlu, emigroval do USA a usadil se v New York City.

Bratr pří. pracoval po celou dobu exiliu za osvobození vlasti a za návrat demokracie našim národům.

C. J. 42 H. T.

Ing. Ignáč H. Trhák, TGM MRŠ KPR spojčkladatel řádu a řídající tajemník Czechoslovak Ex-Servicemen's Independent Association of N.S.W. Australia V. Sydney, 19. ledna 1996

Vzpomínka na jaro 1945

Příroda dýchala jarem. Snih bylo vidět již jen na vzdálených nejvyšších hřbetech slovenských hor, přes které si naše bojové jednotky v čele s Ludvíkem Svobodou v ukřutných bojích s nepřitelem probíjele cestu na západ.

Na jedné straně jaro v přírodě i jaro nového života osvobozených českých republiků. Na druhé straně válka, a smřt číhala na každém kroku.

Utrhl již kvítek ze stromu a byl již přesvědčen, že žádný nevní sládečej než ten, který vyrostl na půdě osvobozené vlasti.

Válka ale dosud pokračovala, a granáty a miny si vybírali další oběti... A přitom se tolik chtělo žít!

Kdo může dnes pochopit, co pro nás znamenalo to první jaro v rožečtí země, kdy jsme měli za sebou slavnou bojovou cestu od Sokolova až na Staroměstské náměstí? A kdo může pochopit nás, Svobodovce-Volyňáky, kteří jsme tou tou zem osvobodovali a za její Svobodu bojovali a umírali? Přitom jsme ji znali jen z vyprávění rodičů a dědů. My všichni máme na co vzpomínat a nelze dopustit, aby mladá generace brala minulost bez vztahu k dnešku. Proto se musíme vracet k minulosti, abychom z ní čerpali poučení pro dnešek i pro budoucnost.

Vzpomíná Josef Volencek z Hulče České. Jak nám sdělila pí. V. Pelcová, pan J. V. prošel celou bojovou cestou, byl těžce raněn u Duky a teď mu je 80 let. pozn. red

Posvícení v Kupičově

Se zájmem jsem si přečel článě p. M. Dádkové Volyňský rok na vsi. Hlavně mě zaujal popis slavnosti posvícení. I u nás v Kupičově bývaly posvícení velkým svátkem a shledy se kulačce při dny. Jak velký to byl svátek, o tom svědčí přikoda ze složky. Při hodině náboženství se "bátuška" ptal dětí, jaký je největší svátek v roce. Jeden z ukrajinských chlupců se hlásil první a vyhrkl: "České posvícení!" Bátuška vzčypěl a ptal se: "Počemu, durak?" A ten chlapec nasděně odpovědl: "Potomu što trhá se lidé na salí hrajě."

O tom, že to byla pravda, svědčí příběh z naší rodiny. Dědeček František Kalivoda s babičkou Pepičkou měli dva syny a tři dcery. Nejstarší z dcer, Mariška, tehdy již šestnáctiletá slěčna, se jíz rána volně švaldenkou u pani Břichové. Od rodičů měla slěbný síst stroj. Přij jry co se předá chmel, že ji ho koupí, a tím roce 1912 se chmel dobře prokázal. Dědeček s babičkou zaplatili panu Makěšovi dluh a ještě jim zbylo dšat peněz na stroj. Objednali ho u žida Ajiše a ten slíbil stroj dodat do posvícení.

Když do neděle nepřiil, už ho nečekali a připravovali se na posvícenou zábavu. Když si dědeček načesal bradu a nakrotili vosny, vyrazili. Jenže u vrátěk byl žid Ajiš a vesele volal: "Pane Kalivodo, já vám vez ten švejný mašina!" Všichni zůstali stát a dědeček hned rozhodl: "Ajiši, otevírá si vrata tadě a u stodolu, sloz to na mlá a dobre vzajet. Přijď k nám až ve středu, a vyrovnáme se. Jdeme teď k posvícenské zábavě a nebudeme si to kazit."

Na to zavědli kladi dědeček zvlášt duraz a jé vám hned řeknu, proč. Jednou nedělu u Kalivodů špatně rozvrhl vrážka, a do stodoly se dostala pí. Ti jm rozvalili obšitě cepi, které se dělaly ze sýrově vepřovčie. Pšám to dramatickě udhalo.

Tato událost se roznesla po vsi a úterý o posvícení se o tom mluvílo i v kázáni. Byl z toho oostudy pytel.

Ten síst stroj přečkal 1. světovou válku, 2. světovou válku, evakuaci až za Lucko do Ceždirina a také reemigraci. Dnes stojí pěkně nasležený a provozuschopny u nás v pokoji.

Nejen posvícení, ale každá neděle byla svátkem. Jen si vzpomenejme, jak těžce jsme nesli první roky to, že v pohraničsí se v nedělí vydávala močivka a drněly cikarlužky.

U nás v Mašitově bydlel pan Karel Holub, také Kupičovčák. Jednou v hospodě se ho hostinský ptal, jak se mu líbí v Čechách. Pan Holub odpovědl, že se mu líbí, že je ve vlasti a že se mu to moc líbí. Pelice ho ale mrzí jediná věc. On je z těch, kteří si nepamují v kostele zvonit. Ale když slyšel v Kupičově v cerkvi nebo v katolickém kostele zvonit, věděl, že je neděle. A tou to pozná jen podle toho, když souseď Koda vyžiči močivku.... Václav Kytel

